

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIII. ročník

číslo 7–8/červenec–srpen 2017

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
	17.00	Křesťané evangelické víry (v ukrajinštině)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení (<i>L. Heryán: Exotem na této zemi</i>)
	19.00	PoMlaSG (<i>každé 2. a 4. úterý v měsíci</i>) Křesťanství (<i>každé 1., 3. a 5. úterý v měsíci</i>)
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	18.30	mládež
Pátek	15.30	dorost
Sobota	12–18	společenství EXIT – pomoc lidem bez domova (<i>1. a 3. sobota v měsíci</i>)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

„HLAVNĚ, ABY SE NĚCO NESTALO“

Matouš 16,6–12

Mám rád tyhle příběhy, v nichž se odráží hluboká propast mezi dvěma typy myšlení a zároveň záračnost toho, když se třeba na malý okamžik protnou v průsečíku porozumění. Je to totiž věrný otisk reality našeho světa, ve kterém exponenciálně vzrůstá množství informací a stejně tak prudce klesá pravděpodobnost, že z nich vyklíčí nějaké poznání, následované třeba i činem. A to je přímo rajske prostředí pro všeobjímající kulturu životní opatrnosti, která by se dala shrnout pod motto: „Hlavně, aby se něco nestalo“!

Ta míra neporozumění mezi učedníky a Ježíšem je až „janovsky“ mystická, jakoby šlo o dvě vzdálené galaxie. Všichni jsou na druhém břehu jezera Galilejského, na území pohanů, poté, co prošli společnou zkušeností sporu o to, co člověka opravdu znečišťuje, prožili několik uzdravení a nasycení zástupů – vlastně těžkou kanonádu znamení, signálů příchodu osvobodivé Boží moci na zem – a tohle je výsledek! „Nevzali jsme chleba...“, šírají se nakvašení učedníci. Být profesí učitel, musel by Ježíš podat výpověď, protože to je pedagogický propadák, totální katastrofa! Jako vystřižené z populárního pořadu Nikdo není dokonalý. Až to svou zjevnou parodičností zavání takovou „teologickou latinou“, našleháním pouhého nedorozumění, jakých je mezi lidmi spoustu, do vzdělavatelného příběhu.

Jenže, i kdyby ta příčina byla takto banální, reakce učedníků, to hluboké zděšení nad nedostatkem chleba mluví o něčem mnohem závažnějším, než je riziko fyzického hladu či ostudy z logistického selhání. Ten průšvih je v tom, že si na ten druhý břeh, kam si Ježíš evidentně chodil k pohanům oddechnout od lepkavé superzbožnosti svých soukmenovců, přinesli kulturně-náboženský stín těchto pěstovatelů náboženství. Na druhém břehu určitě nebyl hladomor, ale nedal se tam sehnat ten „správný chléb“, schválený církevní autoritou. Byl to chléb pošpiněný rukama pohanů, navíc s největší pravděpodobností kvašený, neliturgický a vždycky trochu podezřelý. Znali ho i ti zbožní, dokonce, ač nesměl být použit na zápalnou oběť, mohl být přibalen pro kněze, který oběť vykonával, ale v populární zbožnosti to byl jen jakýsi dispens, úplateček, ulevení si z vysokých náboženských standardů čistoty.

Pro zbožného Žida už samo to slovo kvas a s ním spojené kvašení bylo podezřelým. Znamenalo to změnu, zkažení něčeho dobrého a ono to tak do jisté míry opravdu je i z čistě vědeckého pohledu. Koneckonců když Ježíš říká

dvakrát velmi důrazně: mějte se na pozoru před kvasem farizeů a saduceů!, používá to slovo ve stejném negativním smyslu. To dobrodružné a překvapivé ovšem spočívá ve dvou věcech: kam směřuje své varování a jak moc jsou ti, kteří s ním chodili zapadlí do zvyků a běžných pořádků.

Nejdříve to *kam* míří. Že to je na to nejvýraznější a nejpropracovanější, co v jeho době na poli náboženství bylo k nalezení, to už jsme slyšeli mnohokrát. Farizeové a saduceové se sice vzájemně moc nemuseli, ale fakticky představovali vysoce respektované modely židovské spirituality. Připodobněno našim kategoriím, ti první byli cosi jako horliví pietističtí aktivisté, ti druzí spíše aristokratičtí ochránci kulturně-politické role náboženství. Spojoval je ovšem (intuitivně, ne myšlenkově) společný nepřítel – nezávisle myslící a jednající Ježíš. Už jen ta jejich aliance sama, postavená na principu „nepřítel mého nepřítele je můj přítel“, mluví beze slov. Kdekoli to v lidské společnosti najdete, víte jednoznačně, že tam se s pravdou zachází jako se spotřebním zbožím, jako s majetkem, který je třeba chránit před floutky a zloději.

„Proč tvoji učedníci porušují tradici otců? Vždyť si před jídlem neomývají ruce!“, slyšel Ježíš s učedníky od tohoto souručenství před několika chvílemi. My starší tady mezi námi to známe. Jako bychom slyšeli: „Oni se nám ti tví kamarádi neomývají, víš o tom soudruhu?! A co nám s tím uděláš? Vždyť nám to podemílá řád světa a to není žádná legrace! Věčné papalášské „ptydepe“^(*) povětšinou samozvaných strážců řádu, který přece jediný drží svět. Necítíte tu beznaděj a to šílené nakročení k totalitě? Bůh je tam jen něco jako emblémek na tričku, zvykový módní doplněk. Nepatří sem náhodou všichni ti zachránci, co chtějí zachraňovat křesťanskou Evropu před islámem a přitom častokrát to křesťanské spočívá jen v tom, že my můžeme „vepřo-knedlo-zelo“? „Slyšte toto slovo krávy bášanské, které utiskujete ubožáky a pášete křivdu na nuzných a říkáte jejich Panovníkovi: „dávej, ať hodujeme!... přinášejte své oběti hned z jitra,

* *Ptydepe je umělý jazyk ze hry Václava Havla Vyrozumění (1965)... Mělo ... zajistit štěstí vyloučením emocionality, nepřesností, mnohoznačnosti atp. Ptydepe bylo vyvinuto ryze vědecky, tak, aby eliminovalo dvojznačnosti a možné omyly z přeslechnutí stejně nebo podobně znějících slov. Podle hry se každé slovo ptydepe od těch ostatních musí lišit minimálně o 60 %. Délka slov byla vybrána podle četnosti, s kterou se v mluvě vyskytují. Nejdelší slovo v ptydepe označuje rorýse říčního (fiktivní živočišný druh) a sestává z 319 písmen. Nejkratším slovem je naopak gh, které označuje „cokoli“ a pro případ, že by se našlo slovo pro obsažení obecnějšího významu než „cokoli“, bude mu v ptydepe přiřazeno f. (pozn. redakce)* <https://cs.wikipedia.org/wiki/Ptydepe>

své desátky... neboť tak to máte (přece) rádi!“ (Amos 4), volal prorok Amos a nebyly to nadávky, co adresoval svým soukmenovcům. Bylo to jen zoufalství nad tím, jak se vycizelovaný „věčný“ kult dokáže nepozorovaně proměnit v neprůstředného posvětitel lidského sobectví, snahu získat si Boha pro sebe a ne se mu oddat, mít Boha, ne být Boží... „Co mi sem chodíte čmoudit, dodal by Izaiáš, kdo vám o to stojí? Tohle docházení do chrámu, že je víra?“ Ano, náboženství může být největším nepřítelem víry a kdož ví, jestli nepřichází doba, kdy budeme muset v zájmu víry protestovat proti náboženství, které má znovu čím dál tím silnější slovo i v politice a dělá si nárok, že má patent na řešení problémů světa.

Třeba už teď lépe rozumíme tomu rozhorlení, se kterým se Ježíš obrací na své učedníky: „Proč mluvíte o tom, *malověrní*, že nemáte chleba?“ To není slovo proti momentálnímu nedostatku důvěry učedníků v zahnání případného hladu. To silné slovo patří tomu světu náboženství strachu, který si s sebou přinesli, které v nich bylo tak hluboce zakořeněno, že jim úplně zatemnilo zrak a oni nebyli schopni dohlédnout smyslu toho, co s Ježíšem prožili. Mohli bychom si teď dát bobříka sebezpytu, kolik že z toho stínu náboženství zásluh a zoufalého sobectví leží na naší duši. Ale nechme na sebe raději dopadnout jako světlou stránku jeho smutku nad námi otázku, kterou lze za tím smutkem cítit: „Kdy už (doprčic!) pochopíte, že Bůh vás chce mít za své přátele, že vám nestojí (jako ti vaši nábožní) za zadnicí s notýskem plným vašich chyb, že on sám chce být vaším chlebem, po kterém už se nehladoví, protože v jeho blízkosti se uzdravuje ta černá díra nepokoje, která vycucává vaši radost a sebevědomí a nutí vás žít se úspěchem a vděčností druhých. On vás nemůže přinutit k přátelství, ale stojí o něj, stojí o ten rozhovor na cestě, při kterém bude dozrávat vaše víra a radostná zkušenost s Bohem. Možná už konečně pochopíte, jak mocná, strašná zbraň je evangelium, dobrá zpráva o absolutním, nepodmíněném příklonu Boha k člověku“

To je šílená „atomovka“ uzdravení vnitřku člověka i národů, ano i národů. Kdysi prý reagoval berlínský starosta na slova německých politiků, že evangelium je nepoužitelné při správě společnosti, slovy: „a jak to víte, vždyť jsme to nikdy nezkusili?!“

Pořád se vracíme k tomu odvěkému náboženskému konceptu: nejdříve je třeba se Bohu zalíbit, abychom si zasloužili jeho lásku. Ale tenhle zbožný byznys, to není Ježíšova cesta k Bohu, to je jen ovonění či „očmoudění“ lidských pořádků. Co takhle už (doprčic konečně!) zkusit evangelium?

*zamyšlení Michaela Otřísala na letošním ESBU
(Ekumenická setkání s Biblií a uměním)*

„AWAKENING EUROPE“ V PRAZE

Vlastně nesnáším velké davy a hlučnou hudbu a navíc o téhle akci, která se konala na přelomu června a července v Tipsport Aréně (Výstaviště Holešovice, kapacita asi 14 tisíc lidí), kolovaly různé řeči.

Přesto jsme se nakonec s mojí kamarádkou z husitské církve do Tipsport Arény vydaly. Křesťanskou konferenci v češtině nazvanou „Probud' se Evropo“ organizoval mezinárodní tým, vedený Australanem Benem Fitzgeraldem. Aréna byla hodně zaplněná, účastnili se křesťané ze 40 národů, skoro vše probíhalo v angličtině (tlumočeno do češtiny). Některá jména, jako Reinhard Bonnke aj., pro mne nebyla lákadlem, ale byla jsem nakonec překvapená, že většina kazatelů mluvila „normálně“ a jen třeba na konci víc přidali na naléhavosti. Jistě, mnozí přítomní při písních/chvalách zdvihali ruce a někteří mladí dole na place poskakovali apod., ale celková atmosféra konference byla skvělá. Jak jsem čekala, hudba byla příšerně hlučná a opravdu myslím, že to je zbytečné. Pán Bůh přece ty zpívající lidi slyší... tak proč si má tisíce lidí ničit uši. Krásné bylo a nejlíp se mi zpívalo, když na konci jednoho večera přestala hrát kapela a pod vedením zpěvačky zpívaly ty tisíce lidí několikrát za sebou anglickou verzi *Adeste fideles*.

Zvláště nás dvě zajímalo, jaké bude dopoledne, kdy měli vystoupit představitelé několika menších českých církví (Církev bratrská, Křesťanské společenství, Slovo života...).

Velmi se mi líbilo např. kázání o stavbě hradeb Jeruzaléma dle knihy Nehemjáš. Kazatel zdůraznil, že církev u nás je také dílo stavěné z jednotlivých kamenů. A ty kameny mohou být pokládány vedle sebe a spojovány, ale to co se často dělo a děje, je jinak – lidé po sobě metají zlá slova odsouzení a pomluv (jako kameny), a tak ta naše obranná zeď české církve má četné díry.

Hlavní výzvou pro české křesťany je víc se modlit s vírou. Za naši zem, i za Evropu, za ostatní křesťany, za porozumění, za spolupráci, za ty, co nevěří, za politiky, i když nám lezou na nervy, za nepřijemného šéfa i protivnou sousedku či příbuznou atd. atd.

Na konferenci vystoupili i dva katolíci. Jeden z Německa, potomek vyhnaných sudetských Němců, milý člověk, vedoucí modlitebního domu v Augsburgu. A potom Nicolaus Lobkowicz. Tento sympatický „otec pěti dětí“ (jak se představil) před časem zveřejnil vyznání své víry, ve kterém se také omlouval protestantským bratřím, že jimi kdysi pohrdal. A omluvil se i za to, co zlého

prováděli jeho katoličtí předci nekatolíkům a co prováděli jeho nekatoličtí předci katolíkům. Jeho vyznání se dá najít na internetu. Na konferenci se o této omluvě také zmínil v tom smyslu, že vlastně není tak strašně těžké se omluvit za věci, které neudělal sám a staly se kdysi dávno, ale jak dobře sám ví, je hrozně těžké, ale pro křesťana zásadní, omluvit se, když něco provedeme nesprávného v současnosti. Naše pýcha pochopitelně trpí. Vystoupení Nicolause Lobkowicze bylo prokládané milým humorem a i když nemluví zatím úplně dobře česky, je vidět, že se snaží.

Díky tomu, že umím anglicky, mohla jsem si o přestávkách pohovořit s několika zahraničními křesťany, např. z Lotyšska, Rakouska aj. První den jsem si také všimla starší elegantní bělovlasé dámy, která o přestávce zjevně profesionálně tančila u skupiny lidí s francouzskou vlajkou. Druhý den jsem se náhodou dostala poblíž a napadlo mne je pozdravit. Byla to dost legrační, ale velmi srdečná scéna; do francouzštiny překládala moji angličtinu nějaká dívka a s paní Dominique jsme se domluvily, že já sice mám jednoho francouzského předka, ale nemluví francouzsky a ona zas měla českou babičku, ale nemluví česky. Nakonec mne paní Dominique vyzvala, abychom si společně zatancovaly. Nedalo se odmítnout, okolostojící tleskali, připadala jsem si sice všelijak, ale v celkové atmosféře konference to prostě nevadilo.

„Co jsi to tam, prosím tě, dělala, vždyť jsi říkala, že si jdeš koupit kafe?“ ptala se kamarádka, která vše viděla shora z tribuny...

Konference skončila – a co dál? Když se podíváme kolem sebe, na situaci u nás, v Evropě, ve světě, naplňuje nás to znechucením a obavami. Ale my přece máme „naději v Bohu živém“, a víme, že se nemáme bát. Ano, měli bychom jako ti, co stavěli jeruzalémské hradby: stavět – to je využít naše vlohy, které jsme od Boha dostali pro dobré věci. Aby naše rodina, sbor i církev rostly a prospívaly – tedy „stavět“, ale zároveň „bojovat na modlitbách“ za naše rodiny, naše město, naši zem... A znova a znova se podřizovat našemu Pánu a prosit, aby nám dal více víry. Potřebujeme se modlit s vírou, že Pán Ježíš je vítěz. Zvítězil na kříži nad hříchem i smrtí.

Jitka Zvánovcová

Poznámka redakce: Záznamy z akce najdete na internetu například na www.nove-stvoreni.cz/akce-zive-vysilani-z-awakening-europe-praha-2017

KŘEST

2. července 2017 byl pokřtěn

Jindřich Duda

syn Pavly Novotné a Jindřicha Dudy

1. Samuelova 10,17–27

Jako křestní kázání byl použit text dnešních bohoslužeb – příběh krále Saula.

... Z tohoto příběhu chci vy-zdvihnout, že Saul na to není sám. Má proroka Samuela, který ho pomazal. Má duchovní autoritu, zkušeného věřícího člověka, navíc s prorockým darem. V okamžicích nejistoty se má na koho obrátit. Do svých posledních dnů bude Saul vědět, že to, co mu řekne Samuel, je určitě dobré a důležité pro jeho rozhodování a vůbec celý Saulův život. Tohle je první věc, kterou bych Jindříškovi přál – aby našel někoho, komu bude moct důvěřovat na své cestě k poznání Boha. To je na prvním místě úloha vás rodičů a svědků křtu.

V životě potřebujeme nejen autority. Nejen takové ty, co se k nim chodí s žádostí o radu jen jednou za čas. My jsme v tom přečteném příběhu slyšeli i to, že za Saulem jde družina bojovníků, jejichž srdcí se dotkl Bůh. Mít někde v zádech k dispozici dobrou duchovní autoritu, jakou byl Samuel, to je určitě důležité. Ale právě tak důležité je mít věřící přátele, kteří mne doprovázejí každý den. Proto ta druhá věc, kterou Jindříškovi budeme vyprošovat, je společenství jeho vrstevníků. Aby měl dobré kamarády a přátele, takové, jejichž srdcí se dotkl Bůh. Aby ho na té jeho vlastní cestě doprovázeli, aby mu pomáhali, aby s ním tvořili společenství.

Amen

DOROST – OTAVA

Vzhůru pojďme, obsadíme zemi!

10 dětí z malého dorostu absolvovalo vodácký tábor. Splouvali jsme řeku Otavu až ze Sušice do Písku. Naše první tábořiště bylo v Čepici, kde jsme hráli hru na přinášení jídla. Děti to moc bavilo. Po snídani jsme hráli hru, která se jmenovala převozníci, kde jsme se převáželi na druhý břeh a sbírali zprávy o jídle.

Téma naší vodácké výpravy bylo: „Vzhůru pojďme“ a společně jsme procházeli průzkumem země zaslíbené. Ve volném čase jsme se převážně koupali a hráli na chaluhamany. Chaluhamani se nazývaly děti které byly nejmíce ověšeny chaluhami po bitkách, které spočívaly naházet co nejmíce chaluh na ostatní.

Každý z nás měl možnost plnit různé úkoly, kterým jsme říkali činy. Činů bylo celkem šest: vodácký, kormidelnický, topografie, příroda, tábornický a zdravotní. Pouze třem dětem se podařilo splnit všechny činy.

Hana a Matouš Bedrníkovi

MALÝ DODATEK K NAPSANÉMU:

Kdo pronesl notoricky známý výrok: „Vzhůru pojďme, obsadíme zemi!“?

Byl to Káleb, jeden ze dvou izraelských předáků, kteří nebyli zaslepeni strachem po průzkumu zaslíbené země, ale v důvěře v Boží zaslíbení povzbuzovali ostatní Izraelce k dobytí země. Také byl jedním ze dvou mužů, kteří nezemřeli při 40letém putování pouští a do zaslíbené země, jako starci, došli. Kdo byl ten druhý? 😊

To byl základní příběhový rámec letošní dorostové vody, která proběhla 8.–15. 7. 2017. Zúčastnilo se 10 dětí, 4 dospělí a 4 praktikanti. Děti byly skvělé a vrhaly se jak do vln i vlnek, tak do plnění různých dovedností (činů). Stavěly stany, rozdělávaly oheň, trénovaly pádlování i kormidlování, učily se číst z kilometráže, poznávat stromy, zachraňovat utonulé i popálené osoby. Za splnění činu si směly vmotat bavlnku příslušné barvy do svého dřevěného **pádlíčka**, které nosily stále na krku. Nechyběly ani hry, poklad, déšť, poridge, rizoto a ostatní typické vodácké zážitky. Odvezli jsme si kromě zážitků a zkušeností i vědomí, že do „Zaslíbené země“ je zván úplně každý!

Akci si některé děti spontánně a na vlastní přání ještě o den prodloužily – bylo nám všem spolu dobře. Jsme vděční Pánu Bohu za ochranu a krásně strávený společný čas a našim vedoucím a praktikantům (Verče, Kubovi, Tomovi a Mikulášovi) za úžasné nasazení a pomoc ve všem, co bylo potřeba.

Adéla Bedrníková

MALÝ TÁBOR

Byla jsem požádána, abych napsala něco málo ze svých zážitků a pocitů z malého tábora.

Kde začít?

Všechno je úplně stejné a vlastně úplně jiné, než jak si to pamatuju z let, kdy jsem sama jezdila jako tábornice. Přesto, že se trošku změnily podmínky, (děti už nespí v budově, ale ve stanech) je vše úžasné.

Vedoucí, přesto, že už téměř „padají na hubu“, se stále mohou přetrhnout, aby se děti bavily a přitom i něco naučily. Často plní i nesmyslná přání, aby dětem udělali radost.

Vstávají skoro se slepicemi a spát chodí za kuropění, aby bylo vše nachystané na další den. Podle potřeby vstávají v noci k plačícím dětem, které se bojí bouřky. To, že leje jako z konve, tak nějak přehlížejí. Ke konci tábora jsou všichni unavení, většina je nastydlá, přesto dál fungují.

Jsem opravdu moc ráda, že jsem se sem mohla opět podívat a ověřit si, že jsem si tu vizi úžasného tábora jen nevyfantazírovala, ale že je to opravdu tak... I vzhledem k dnešní době. *Veronika Odlasová*

K velké chvále Verči bych ráda dodala, že jak byla kdysi fajn tábornice, tak byla nyní při své návštěvě i vydatnou pomocí vedoucím. *J. P.*

PĚT NEJVĚTŠÍCH ZÁŽITKŮ Z MALÉHO TÁBORA:

Johanka: našli jsme meč ⚔ dělali jsme meče ⚔ nástup ⚔ jídlo ⚔ vyhrání ⚔ sladkosti ⚔ slansti ⚔ hvězda ⚔ vyrobila jsem si další plyšáky ⚔ batika ⚔ kravaty

Dominik: jídlo ⚔ pistol ⚔ meč ⚔ prohrání

Kuba a Tomáš (Dloutom): Domečky byly dobrý místo těch mravenců, který mě vždycky štípaly.

Vyprávění obou bylo tak překotné a radostné a intenzivní, že si z toho mnoho nepamatuju. Málem se mi totiž rozskočila hlava. Proto jsem zvolila výše uvedené zadání. Milí vedoucí, moc děkujeme za Vaši péči o naše „CVRČKY“.

J. M. Ch. Š a JFCh

TÁBOR PECKA

Na Pecce bylo 29 dětí. Každý z nás – děti – tam prožíval své vlastní zážitky. Proto se děj Pecky nemůže moc vyprávět. Ale pár věcí je jistých. Pecka měla téma *Poslední bitva*. A pokud máte rádi zprávu: „Aslan dnes nevyjde“, v tom případě, až zase za 7 let opět bude Pecka s tímto tématem, tak na ni přijďte.

Zdíša

Úryvek z vyprávění naší Zdíši, která letos jela na Pecku poprvé: „*Mami, ten rybník, víš jaký, ten byl úplně skvělej. Přeplavala jsem ho čtyřikrát tam a čtyřikrát zpátky. A taky kachničky jsem dostala. A takhle vypadaj letos houbyšky. My jsme jednu zapoměli proměnit za sladkosti. A měli jsme za vedoucí Vojtu, ten je úplně skvělej, a taky Janu a Kubáka. Ale nejlepší byl Vojta. A chodila jsem na Kluby. Skoro na všechny. A neměla jsem v úklidu za sebou tři minus body. A taky byla skvělá hra, že jsme dostali krabičku sirek a tu jsme měli vyměnit a to zase vyměnit... a to bylo úplně skvělý. My jsme krabičku vyměnili za spoustu zeleniny a tu zeleninu zase za budík – strašně starej, ale funkční, dvě konve, hřebíky, kliku, prkýnka a lžičku. A možná ještě něco, ale to už si nepamatuju. Škoda, že už Pecka skončila.*“

Musím podotknout, že se toto naše dítě neobtěžovalo nás informovat jediným pohledem – nemohla se zdržovat ze skvělého programu, kterého my nikdy nemůžeme dosáhnout, natož ho překonat. ☺

I nezasevěnému musí být jasné, že se Zdíša vrátila nadšená, spokojená, ale i neuvěřitelně unavená. Velké díky všem vedoucím a všem, kteří se na zdárném průběhu tábora podíleli.

JMChŠ a JFCh

JAKUB DRÁPAL– FACEBOOK:

Dva týdny se super děckama, výbornými vedoucími a (do teď trvající) spánkovou deprivací. ☺ Ostatně soudím, že letošní ročník tábora Pecky byl opravdu podařený

PŘED MNOHA LETY BYL TÁBORNÍKEM

Vojtěch Pinc

To jsem si o sobě přečetl v seznamu vedoucích a trochu mě to vyděsilo. Ale pravda je, že už tomu je hodně let. Sedmnáct let, co jsem byl na Pecce jako pomocník vedoucích. Čekal jsem, co se změnilo. Nezměnilo se nic. Voda se

pořád dovází v barelech, jídlo se připravuje ve svitu svíček, protože ve srubu je i v nejslunečnějším dni tma jako v lehce rozevřeném pytli, stany jsou úplně stejné jako před dvaceti lety, jako by si i zub času na nich lámal zuby. Pamatuji si i porady vedoucích, co se táhnou někdy až k ránu a ranní vstávání na modlitebky v časy vpravdě nekřesťanské. Jen pánská latrina je jiná. Toho času se překrývá plachtou a na sezení jsou dva kmeny místo jednoho.

Co se rozhodně mění, jsou táborníci. Jako mě na táboře nepřekvapilo nic, tak mě děti překvapovaly stále. Jednak tím, že se hodně aktivně zapojovaly do biblických programů hodně chytrými otázkami a názory, tak také svými herními výkony (často překonaly náš odhad, jak budou pro ně lehké). V délce mluvení na určitá témata dokázal například Mirek v mluvení o módě překonat pubertální dívky, ve hře *Měnil, až vyměnil* modrá skupinka vyměnila sirku za velký nástěnný obraz Krista. Davida v hustém lese nedokázal chytit žádný vedoucí. Dominik míval motivační proslovy jako trenér amerického fotbalu a byl vděčný za všechno, co jsme dělali a kdykoliv promluvil, všichni ostatní se ztišili. Žlutí si vynutili, že si vyrobí skupinkovou standartu a povedla se jim výtečně. Skoro všechny skupinky dokázaly za půl hodiny vyluštit dopis z neznámé kalornijštiny jen pomocí několika přeložených frází – Bedřich Hrozný by se před nimi třásl. (A Tadeáš si byl jistý, že to nezvládnou.) Hanička vynikala snad ve všem, co jí přelétlo kolem nosu. Zdíša je při mluvení na dané téma tak roztomilá, usmívá se a gestikuluje, že se člověk musí celou dobu smát. A Honzík měl pro vyčerpávání témat velice originální námět: „Firmy, které vlastnil Andrej Babiš do roku 2017“.

Když už někdy ve třech čtvrtinách tábora vzdala svoji službu všechna nástěnná světla a dohořely svíčky, vedoucí se předháněli v tom, kdo dokáže udělat unavenější obličej a Hlavní Kubák se zasekl ve větě a neustále dokola opakoval „Vodu na... vodu na... vodu na...“ (Pořád ještě nevím, na co vlastně ta voda měla být.) Tedy v této situaci to byli táborníci, kdo nám usnadňoval práci. Překvapovalo mě i velké pochopení, co pro nás měli. „Není lehké ukóčirovat třicet pubertáků“, myslím, že řekl Hrášek při jedné modlitbě. Nikdy nebyl problém sehnat dobrovolníky na sebestorší práci a konflikty jsme nemuseli řešit téměř žádné.

Nejvic mě potěšil jednou ze svých řečí Dominik, když pravil že „můžeme být hrdí, na to, že jsme byli na Pecce“.

a na straně 18 vás čeká ještě jedna fotografie

POŽEHNÁNÍ PRVNÁČKŮM

na článek z minulého čísla navazujeme...

První školní rok představuje začátek důležité cesty za vzděláním, cesty dobrodružné i náročné, vyžadující mnoho sil, trpělivosti i pomoci okolí.

Branický sbor Českobratrské církve evangelické proto srdečně zve děti i rodiče k rodinným bohoslužbám v neděli **3. září od 9.30 hodin**, jejichž součástí budou také modlitby za děti mívající poprvé do školy. Prvnáčekové mohou určitě přijít i s aktovkami! Po bohoslužbách následuje malé pohoštění, prostor k rozhovoru a i třeba poznávání nových kamarádů.

Zváni jsou ale pochopitelně i druháči, třetáči atd.!

Lenka Pecharová

95. NAROZENINY MARIE HRBKOVÉ

jsme oslavili 16. srpna v nemocnici v Krči. Nebylo možné, aby nás všech 10 vtrhlo najednou do pokoje. Proto jsme obsadili výklenek chodby u televizoru, křesla a židle jsme rozeztavili do kruhu kolem malého stolku a čekali. Úžasně ochotné sestřičky mezitím Marulku posadily do pojízdného křesla a přivezly mezi nás. Byla překvapená a potěšená, že může být zase aspoň na chvíli ve středu našeho „babince“, ke kterému se připojil i dva muži, včetně bratra

faráře. Marulce sice neslouží nohy, zato hlava výborně. Vyprávěla o svém nelehkém životě, o práci zdravotní sestry v poválečném pohraničí, ale i veselé příhody se zvířátky, kterým se věnovala jako dobrovolnice v útulku opuštěných psů a koček. I to, jak si sem tam nějakého neumístitelného chráněnce nastěhovala „na chvíli“ domů. Opět se projevilo to, co už mnohokrát pociťovali návštěvníci, že ne oni jdou potěšit Marulku, ale že naopak ona jim předává optimismus a radost. Na konec se nám podařilo vypnout televizi a společně zazpívat „Aby nás Pán Bůh miloval“. Necht' milost Boží ji provází i nadále.

RČ

rozhovor z r. 2010 si můžete přečíst v Bráně 2/2010: http://branik.evangnet.cz/brana/br10_02.pdf

KDE JE TO DOMA?

Možná, že pro někoho je to jejich byt, chata, chalupa – místo, ke kterému se váží vzpomínky. Jak je to ale u těch, kteří opustili naši republiku, buď dobrovolně nebo násilím? Mnozí se vracejí rádi, ale málokdo řekne – *tak tady jsem doma*. O to krásnější je to v okamžiku, kdy Dorka Bísková – Kumarová, která se před 47 lety vdala za Inda a procestovala pomalu půl světa, řekla: *tady v Braníku, v kostele jsem opravdu doma*. Ani v bytě u bratra Tomáše v Počernicích nebyla doma. Ale v tom dřevěném, „provizorním“ kostelíku, který svépomocí stavěli naši rodiče, tam se cítí doma. Tady jsem opravdu doma...

Více nemusela říkat. Ví, že se nikdy natrvalo nevrátí, protože většinu života prožila v cizině a tam je to její život, ale doma – to je to malé místo na břehu Vltavy pod skalou.

Totéž jsem si uvědomila i já, když jsem se po mnoha letech vrátila do Braníka mezi své.

Doma, to nemusí být žádný přepych, to je pocit bezpečí, porozumění a pohody.

Milada Borovská

Když jsem já přišel do Braníka, lámaly se ledy – bolševik předával svoji vládu a já (jako katolický konvertita) jsem skončil v Braníku.

Uvěřil jsem jako 16letý v polovině 80. let v katolickém prostředí, ale později jsem začal pochybovat o některých katolických „pravdách víry“.*) Uvažoval jsem, mám-li být členem vůbec nějaké (které?!) církve. Která je ta pravá?**)

Do Braníka mě přivedli bratři **Ivo Plhák** (tehdejší spolužák), **Luděk Rejchrt** (tehdejší farář) a **Lukáš Pražský** z Molnárovy doktorandské práce, když mluvil o koinonické povaze křesťanství a v polemice s dobovým „mimo církev není spásy“ řekl, že *člověk sice ke své spáse církev nepotřebuje, leč by ona potřebovala jeho*. Všem děkuji. ☺

Od té doby jsem v Braníku doma a je mi tu dobře.

Miloš F. Pechar

* *především papežský primát a způsob úcty svatým*

** *odnes věřím, že tou jedinou pravou, apoštolskou církví, kterou vyznáváme v Krédu, je Církev neviditelná*

S DORKOU U STOLU

Jak známo, nejlíp se povídá u stolu, zvláště je-li prostřen a na něm něco dobrého.

O to, aby tyto podmínky byly splněny, se postarala Milada. V kostele po letech spatřila Doris Kumarovou. Pozvala ji na oběd a s ní i nás, které jsme Dorku, tenkrát Bískovou, znaly z branické nedělní školy a mládeže, z pobytů v různých církevních zařízeních, z návštěv u Bísků doma. Vůbec nám nevadilo, že nás od oné doby dělí půl století. Dorka, stejně jako my, zestárla, ale jinak se moc nezměnila. I po 47 letech pobytu v Indii mluví krásnou češtinou bez cizího přízvuku. Bavily jsme se o starých známých, o dětech, o rozdílech v životě u nás a v Indii, o přetrvávání kastovního systému.

Dorka však letos nepřijela jen proto, aby navštívila místa svého mládí – byla pozvána Ministerstvem zahraničních věcí ČR, aby v Černínském paláci převzala cenu Gratias Agit (tato cena se uděluje od roku 1997 krajanům a přátelům ČR, kteří svou dlouhodobou činností nad rámec svých profesionálních povinností prohlubují zájem o naši zemi v zahraničí a přispívají k šíření dobrého jména Česka ve světě. V roce 2005 tuto cenu obdrželi též Věra a Petr Bískovi za vydávání Amerických listů pro české krajany v USA). Pro zajímavost uvádím nejdůležitější data z Dorčina života (většinou podle sborníku, který byl vydán k letošnímu ročníku Gratias Agit).

Dorka je nejmladší ze čtyř sourozenců Bískových. Vystudovala ČVUT, prodala se za Inda, v roce 1967 odjela za manželem do Velké Británie, kde se jim narodil syn Ashish. V roce 1968 se všichni přestěhovali do Indie. Tam se jim narodily dcery Ketaki a Adina.

Všechny tři děti úspěšně vystudovaly a (stejně jako kdysi sourozenci Bískovi) se rozlétly do světa. Ashish po studiu v Delhi získal PhD. na Cornellské univerzitě v USA. V Seattlu v USA pak založil firmu Zunum Aero. Kromě jiného se podílel na vývoji elektrického letadla.

Ketaki vystudovala filosofii a balet – v roce 1999 jsme ji viděli v Míčovně Pražského hradu, kde tančila klasický balet Bharata Natyam. Druhá dcera Adina vystudovala univerzitu v USA. Jako magisterskou diplomovou práci vypracovala urbanistickou studii Václavského náměstí. Nyní žije v Anglii a i nadále se věnuje architektuře.

A Dorka? Jak je vidět z ocenění, nikdy nezapomněla na naši republiku. S pomocí přátel, které v Indii během let získala, propagovala českou kul-

туру v Indii, zastoupení českých filmů na festivalech, zprostředkovávala výstavy a koncerty českých umělců. Posledních 15 let před odchodem do důchodu pracovala na Velvyslanectví ČR jako referentka pro kulturní, školské a vědecké styky. Po odchodu do důchodu působila jako lektorka českého jazyka na katedře slovanských jazyků Dillíské univerzity. Když pak náhle odešla lektorka češtiny, ujala se nezištně studentů čtvrtých ročníků a pokračuje s nimi ve výuce českého jazyka a literatury. Věnuje se také výběru talentovaných indických studentů a vyhledává pro ně umístění na českých vysokých školách.

RČ

PŘÍSTAVBA

Jak jistě všichni zaregistrovali, **přístavba se dočkala svého dokončení.**

V neděli 17. září budou slavnostní bohoslužby (kázat bude bratr synodní senior) a po nich oficiální předání budovy k užívání, občerstvení a další program.

Jste všichni zváni.

A JEŠTĚ SLÍBENÉ FOTO Z PECKY

OBSAH 7–8/2017

Vítejte	2
Hlavně, aby se něco nestalo	3
Kázání Michaela Otřísala, Matouš 16,6–12	
Awakening Europe v Praze	6
Křest	8
2. 7. byl pokřtěn Jindřich Duda	
Dorost – Otava	9
Vzhůru pojďme, obsaďme zemi!	
Malý tábor	10
Tábor Pecka	12
Požehnání prvňáčkům	15
(pozvánka)	
95. narozeniny Marie Hrbkové	15
Kde je to doma?	16
S Dorkou u stolu	17
Přístavba	18
(pozvánka)	
A ještě slíbené foto z Pecky	18
Obsah a tiráž	19

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIII. ročník, číslo 7–8/červenec–srpen 2017

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděle v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem (na obě adresy!):

mscerny@volny.cz a pecharca@seznam.cz

Autorům děkujeme za články i fotografie.

